

מי זה הנער ישה-העינים -
 ומי זאת על-ידו הבתולה?
 לאור פגיו-ירט מטילים השנים
 על חוף ברכת סביסו' הבחלה.

היא דבדקנים 19 גוחנה מסלח -
 והוא מוסיף פרחים על זרה;
 נדאי אהובה זה גער-המעלה,
 והיא 19 - אהובה וחברה.

לעת ראיון, עת ליל, יבואו יתראו,
 והאלה הזאת היא העדה.
 יד הנער, ביער פה נע הוא,
 ומי זאת הנערה? לא ארע.

מאין היא באה? - מי יחקר בל-שעל?
 אן תלדו? - מי תכם ינדעו?

פאיז-ראקב העולִה בברכה בן העל,
והקשף בליל אבדה.

-את פתרי ליל הוד, הפת הנוֹבֵבֵה,
מה-בצע פי בסודות אפסבד
איזה הנדך באת עלי, הנאנה,
ושמה בית אפך ואבד?

-הלף הוד-קין וזהב-שמשו דועף,
עת קשם וקרה הגיעה:
האקנם ליל תמיד. קטכות קבואף
עלי וואסי שקמה ושאיזה

-התמיד ביערים את תועה כאיליה
והקלם משטת, גריקה?
השפארי את אוהב אותך בנמשו,
השפארי אתי, וקביהו

-הן ביתי לא רחוק, בלב-חוש ישטר,
בעבי סבבי אליות הארנים,
שם מוקן לשנינו די קלב, די קשור,
תורות קרב שם מוקנים.

- קאט לף - תמן בקוליה הטמיר -
נדעתים, הנברים, נדעתים!
נקלי השועף בלבכם, ואם זמיר
פוגע ומרונ בסיכם.

מיום זאת הורני קאב - לא אאמינה
 למליכם המשוחות בשמן;
 אולי הייתי נערת לתנה -
 אולם תתקיה לי גאסון

שמע הדברים וקבע השר,
 קח עקר קלא תקונים,
 נחבע לשחת לאור קנש, אור סהר,
 הוא גשבע - ואולם תימסו

הציד, השר, ראה הנהרתיו;
 שמור בריתך לצערה האמת,
 אם תפר השבועה, אם קוב בסיף -
 מות תמות, מות תמות לשמתו

מות נבר למסיר השבועה - ומארהו
 זה דברה, ובקרים יבינה -
 נתחבש הפוחזה לראשה את זרה,
 נתעבו לה מאשר הסכינה

היא עברה, תללה, היא עברה, תמורה,
 סי נבר - ואומה יצודד
 שוא נסה הדביקה, שוא נחפו לצודה -
 איננה - ובודד הוא, בודד.

איננה - תנרש בתוך הדימיה
 בוצר הוא שב על-עקביו;

מאמת לרגליו תאנח דלית
 פתחו רגל הלבב...

על קשת מיי-הברכה הוא תופעה ונע הוא,
 ופוא יפא עינו הבוכה;
 מתאם גרעש רוח, עצי יער נעו,
 ותקת המים נבוכה.

שאור-גלים ורחוקה המצלה נפתחת -
 הו מראה יפעה ותלאים!
 שורה סמי סביטו' עולה חורחת
 בעצמי הלכנו בת-מים...

שניה בסרפי שושנה חורוכת,
 הרטיבתם דקצת המסירה;
 דמקה לאד-צטר קל המערכת
 על לבנת גומטה המצירה.

נצרי קליל-ימי, הו נצרי הלכה
 - בנחמים רבים לו שרה -
 מה-לך תופעה על גדות זאת הברכה
 לננה הלכנה הברכה?

מה-יצר לך על הריכה והיכה
 לך נשת ביצרה אורכת,
 תגלה ותצלם - ונקשו שומקה -
 ואולי לך עוד לוענתו?

• לוי אתה ששעני - כי אז פ.ם שספקת:

ועצבתך עובדת הגדולה.

עדי בוא עדי! אשקח נחמתי.

נצלי בדל-חמים נחלה.

• והאבה כשנוגית הנלה הנקה.

לכחף על-שני הפים.

או בריא כדנה ועליו כדף.

הנעלם בתהום-תהומותים?

• הספקך לילה בערש תהום רבה.

על סצע חבולות באינות.

ובאר אהלי-ברק, מאירים כאש-לבה.

הרדם בזהר קניונות?

• שסע כסעד לעצמי-האדרכת

שדים בשני נחלי-שדי

נגחוי, נבריקו - וקלה תפארת

היא ארבה וקוראה: "גשה עדי"

ועל עמתי-רוח תצעד לה קלות

והקשת בצנן סובה.

ושוב תחזב גלים, תריצם עקלקלות

ולכך-קצפם תז בנד שובה.

רוץ רוח לקראתה - נעמד הנער,

סה-יעשו - איננו יודע:

אז יסרץ גל-אור מן החוף — ובמנוחה
 פה-רגלו לאט ישששע.

והוא קסמים יהלף, יסוף נצט-צנה
 ורוח הנצר בו חמה,
 כרוח הדוד, עת פה-ידו בצנעה
 לוחצת הרציה התמה.

לקסם נשפחת מלבו הנצרה,
 התכחש לשבועה — ונשה,
 חשה כבד רגלו ובששון ממנה
 לקראת פני החמדה החדשה.

רוץ ירוץ ויביט, יבטן מירקת,
 ולפתע פתאם יסבך:
 מרחבית-מים הנקלהו על קתף —
 וכבד ירנב גלים בתנף.

וכבד כשה שקג אל ידו הוא לוסץ,
 עינו מאתה לא יסיר,
 שפתיה שני הוא רודף — ורוסץ
 בעסק נכח-הפתר.

פתאם קם רוח, הערפלים נגוזו,
 העולקים תמונת-ההגר,
 והבירה הציד: הו שברו הלא זו
 הנצרה תהיא בת-היצר.

שבוֹצְתָהּ אֵינִי הֲלֵא הַזְכָּרְתִּיךָ:
 שְׂמֹד בְּרִיתְךָ לְנַעֲרָה הָאֵמֶת,
 וְחָסֵד הַשְּׂבוּעָה, כַּחֲשֹׁת בְּמֹ-סִיחַ -
 מִזֶּה תְּבוּת, מִזֶּה תְּבוּת לְשַׁחֲתוּ

לֹא יָדָע מִזֶּה הַתְּעַלְמִים אֵת גְּלִי הַנְּהַרְהָ -
 לֹא לְעֵלֵי בְּתֻבֵּלֵת הַמַּעֲלָה:
 אֵת גִּיחַ תְּבַלֵּעַ הַאֲדָמָה הַקָּרוֹה,
 יָדָע בְּצַדִּיק יִסְלָא.

וְנִשְׁפָּח - הִיא מִזֶּה תְּחַבֵּה שְׂבוּת אֵלֶיךָ
 עֲלֵי-כֵן זֹאת הַמַּעֲלָה הַעֲנִיהָ:
 כְּבוֹד יְקוֹד־אֲשֶׁה לֹא יוֹבֵל בְּלִי-דָלָת,
 עַד-עוֹלָם תְּבַחֲמוּמִים לֹא תִדְעוּ.

שׁוֹמֵעַ הַצִּיד, - הוּא תְּלַמֵּד וְרִבּוֹ -
 מִט לְנַפֵּל וְנִשְׁשׂוּ בּוֹ הַזְּמִיהָ:
 הַפֶּסֶד בְּחֹרֶשׁ מִתְּנַגֵּשׁ וְרוֹגֵשׁ,
 מִי-בְּרָכָה מִתְּנַשְׂאִים בַּחֲזִיקָה.

הַבְּרָכָה נִגְרָשֶׁת, עַד-תְּהוֹם בָּהּ רוֹחֲמֶת,
 רוֹחֲמֶת, גְּאֻנְקָת בַּסַּעֲרָה:
 לִוְצָה הַנוֹרָא פּוֹעֲרֶת תְּהוֹם-תְּחַת:
 הַנֶּצֶר טוֹבֵעַ וְהַנְּעָרָה.

הַמִּים עַד-הִנֵּה יִגָּאוּ כְּמֹ-נָאוּ -
 עַד-הִנֵּה, בּוֹאֲכָה הַיַּעֲרָה.

אף נצא ירח שני צללים נראו:
הלא הם הנער והנערה

היא תחל על גלים, קלה כהונה,
הוא - תסת האלה העדה
קרה נאנת... הוא-ציד פה היה,
וקי זאת הנערה - האדע?

תרגם אחרן צייטלין

